

Vader, gespeeld door Leo de Beul, rolt als een eenling door een groep medebewoners. FOTO PEEPING TOM

RECENSIE PEEPING TOM

Geriatrische taferelen blijven behapbaar door absurdisme

Gebeurtenis: theater-/dansvoorstelling *Vader* door Peeping Tom **Regie:** Franck Chartier **Met:** Leo de Beul, Simon Versnel, Hun Mok Yung, Maria Carolina Vieira e.v.a. onder wie tien Groningse figuranten **Decor:** Peeping Tom en Amber Vandenhoeck **Gezien:** 14/5 Stadsschouwburg Groningen **Publiek:** 500
★★★★☆

Het Belgische gezelschap Peeping Tom staat al met deel 2 van zijn familietrilogie in het theater. *Moeder* heet die tweede. In 2019 volgt *Kind*, als afsluiting van het project dat in 2014 met *Vader* begon. Die voorstelling groeide uit tot een enorm succes. De Belgen, plus de andere meespelende en -dansende nationaliteiten, zagen er alle hoeken van de wereld mee en kwamen dinsdag ook naar Groningen, waar de 128ste speelbeurt werd bijgeschreven.

Verder is *Vader* in de huidige tournee nergens in Nederland te zien. Dat is spijtig want op de beoerdzichtplaatsen na liep de Stadsschouwburg ervoor vol. Het publiek wil wel. Waarbij moet worden gezegd dat de noordelijke theaterfan inmiddels een blind vertrouwen lijkt te hebben in de keuzes die het Groningse theater maakt. Voorstellingen die elders moeilijk lopen,

doen het hier prima.

Vader heet een dansvoorstelling te zijn, maar noem het gerust absurdistisch totaaltheater. Het verhaal is gesitueerd in een ontzagwekkend hoge recreatieimte van een bejaardentehuis annex geriatrische inrichting, ver van het echte leven, ergens diep onder de grond. Het voorportaal van de dood, afgeschermd met enorme gordijnen en vier ramen in plafond, maar daglicht geven ze niet.

Vader is Leo, Leo in een rolstoel, gespeeld door Leo de Beul, ogend als een combinatie van de Franse componist Leo Ferré en Catweazle. Leo rolt als eenling door een groep medebewoners en klampt zich geregeld vast aan de piano, waaraan hij dan nepspelend – hoe kom je er op – breekbaar het schier oneindige lied *Feelings* zingt. Voor die act willen de anderen wel even gaan zitten. En naar hem reiken.

Het barst in deze afgesloten wereld van de absurde momenten, die soms aan het werk van Wim T. Schippers doen denken, aan Jiskefet, David Lynch. Een groep van tien Groningse figuranten op leeftijd – de bewoners – is pas deze middag voor het eerst komen repeteren. Knappe inbreng, want ze zitten en bewegen niet alleen op het toneel, maar moeten ook gewa-

pend met instrumenten muziek 'nadoen' in de recreatiezaal.

Heel vreemd allemaal. En daarmee geriatrisch. Zeker als de zoon die zijn vader telkens vermanend toespreekt geen zoon blijkt te zijn, maar een medebewoner, die nog een luierverschoning krijgt voor hij afgedekt wordt afgevoerd. Enkele bezoekers verlaten voortijdig de zaal. Voor wie familie heeft in zulke omstandigheden, komt het allicht te dichtbij. Ondanks dat absurdisme, dat het echte onecht maakt.

De drie dansers gaan ondertussen zo nu en dan in razende, letterlijk laagbijdgrondse choreografieën op onnavolgbare wijze over de vloer, met een krachtig voet- en knieafzetten. Maar ook kunnen ze een hoekige kippendans ontplooiën, zodra er kippensoep op tafel stond. Wonderlijk en grappig. Onderwijl heeft een geüniformeerde Chinees de oudjes lelijk onder de knoet. Sommige tekstdelen, dat zul je altijd zien, hadden absoluut korter gemoeten. Toch doet dat weinig af aan het fijne gevoel van verwarring dat je aan deze productie overhoudt. Het is dat het schouwburgpersoneel ook een keer naar bed moet, anders stond het publiek nu nog te applaudisseren.

ERIC NEDERKOORN